

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-26/14/MSK/WJ

Warszawa, 30 grudnia 2015 r.

DECYZJA nr RWA- 27/2015

- I.** Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 184) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Adrianowi Dambcowi, prowadzącemu działalność pod firmą Konsultant P.H.U Dambiec Adrian we Wrocławiu

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie polegające na naruszaniu przez przedsiębiorcę obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nieokreślenie, wbrew dyspozycji art. 21 ust. 2 pkt 5, 10 i 11 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1529), w stosowanym w obrocie konsumenckim wzorcu umownym o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” warunków wykonywania i korzystania z usług pocztowych w zakresie:

- a) informacji dotyczących gwarantowanego terminu doręczenia,
- b) zasad przyznawania odszkodowań,
- c) wysokości odszkodowań z tytułu utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia przesyłki pocztowej bądź wykonania usługi z naruszeniem gwarantowanego terminu doręczenia

– i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 1 listopada 2015 r.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 184) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Adrianowi Dambcowi, prowadzącemu działalność pod firmą Konsultant P.H.U Dambiec Adrian we Wrocławiu

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu w umowach o świadczenie usług pocztowych zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umownego o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” postanowienia o treści: *„Konsultant PHU Adrian Dambiec odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi, chyba że niewykonanie lub nienależyte jej wykonanie: jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora, jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora”* (§ 9 ust. 5), co stanowi naruszenie art. 87 ust. 5 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1529) – **i stwierdza się jej zaniechanie z dniem 1 listopada 2015 r.**

III. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 184) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Adrianowi Dambcowi, prowadzącemu działalność pod firmą Konsultant P.H.U Dambiec Adrian we Wrocławiu

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu w umowach o świadczenie usług pocztowych zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umownego o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” postanowień o treści:

a) *„Odpowiedzialność Konsultant PHU Adrian Dambiec nie obejmuje szkód z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi, polegającej na utracie korzyści (...) bez względu na to czy wartość przesyłki została zadeklarowana”* (§ 9 ust. 2),

b) „Konsultant P.H.U Dambiec Adrian ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą jedynie za rzeczywiste straty spowodowane utratą, ubytkiem lub uszkodzeniem przesyłki” (§ 9 ust. 3),

co stanowi naruszenie art. 87 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1529) w zw. z art. 361 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.) – **i stwierdza się jej zaniechanie z dniem 1 listopada 2015 r.**

IV. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 184) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko Adrianowi Dambcowi, prowadzącemu działalność pod firmą Konsultant P.H.U Dambiec Adrian we Wrocławiu

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu w umowach o świadczenie usług pocztowych zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umownego o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” postanowienia o treści: „Jeżeli reklamacja nie spełnia wymogów (...) Konsultant P.H.U Dambiec Adrian (...) wzywa reklamującego do usunięcia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania (...). W przypadku uzupełnienia reklamacji za datę wniesienia reklamacji przyjmuje się datę otrzymania Konsultant P.H.U Dambiec Adrian uzupełnionej reklamacji” (§ 10 ust. 5 lit. h), co stanowi naruszenie § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie reklamacji usługi pocztowej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1468) – **i stwierdza się jej zaniechanie z dniem 1 listopada 2015 r.**

V. Na podstawie art. 77 ust. 1 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 184) i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **obciąża** Adriana Dambca, prowadzącego działalność pod firmą Konsultant P.H.U Dambiec Adrian we Wrocławiu, **kosztami niniejszego postępowania** w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 30,50 zł

(słownie: trzydzieści złotych i pięćdziesiąt groszy), w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie (dalej: Prezes Urzędu, Prezes UOKiK) przeprowadził postępowanie wyjaśniające (znak: RWA-401-1/14/JKa) mające na celu zbadanie postanowień zawartych we wzorcach umów stosowanych przez operatorów pocztowych, o których mowa w art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1529; dalej: Prawo pocztowe).

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu wystąpił m.in. do **Adriana Dambca, prowadzącego działalność pod firmą Konsultant P.H.U. Dambiec Adrian we Wrocławiu** (dalej Przedsiębiorca lub Strona), o przekazanie stosowanych w obrocie konsumenckim regulaminów świadczenia usług pocztowych, o których mowa w art. 21 Prawa pocztowego. W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu Przedsiębiorca przedstawił „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” (dalej także jako: *Regulamin*).

Analiza treści *Regulaminu* dała podstawy do postawienia Przedsiębiorcy zarzutów stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 184; dalej: ustawa okik).

W związku z powyższym Prezes UOKiK postanowieniem z dnia 31 października 2014 r. wszczął postępowanie w sprawie stosowania przez Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. naruszeniu obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez nieokreślenie, wbrew dyspozycji art. 21 ust. 2 pkt 5, 10 i 11 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1529), w stosowanym w obrocie konsumenckim wzorcu umownym o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” warunków wykonywania i korzystania z usług pocztowych w zakresie:
 - a) informacji dotyczących gwarantowanego terminu doręczenia,
 - b) zasad przyznawania odszkodowań,
 - c) wysokości odszkodowań z tytułu utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia przesyłki pocztowej bądź wykonania usługi z naruszeniem gwarantowanego terminu doręczenia,co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.);
2. stosowaniu w umowach o świadczenie usług pocztowych zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umownego o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” postanowienia o treści: „*Konsultant PHU Adrian*

Dambiec odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi, chyba że niewykonanie lub nienależyte jej wykonanie: jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora, jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora” (§ 9 ust. 5), co – jako działanie niezgodne z art. 87 ust. 5 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1529) – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.);

3. stosowaniu w umowach o świadczenie usług pocztowych zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umownego o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” postanowień o treści:

- a) *„Odpowiedzialność Konsultant PHU Adrian Dambiec nie obejmuje szkód z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi, polegającej na utracie korzyści (...) bez względu na to czy wartość przesyłki została zadeklarowana” (§ 9 ust. 2),*
- b) *„Konsultant P.H.U Dambiec Adrian ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą jedynie za rzeczywiste straty spowodowane utratą, ubytkiem lub uszkodzeniem przesyłki” (§ 9 ust. 3),*

co – jako działanie niezgodne z art. 87 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1529) w zw. z art. 361 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.) – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.);

4. stosowaniu w umowach o świadczenie usług pocztowych zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umownego o nazwie „Regulamin świadczenia usług przez firmę Konsultant P.H.U Dambiec Adrian” postanowienia o treści: *„Jeżeli reklamacja nie spełnia wymogów (...) Konsultant P.H.U Dambiec Adrian (...) wzywa reklamującego do usunięcia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania (...). W przypadku uzupełnienia reklamacji za datę wniesienia reklamacji przyjmuje się datę otrzymania Konsultant P.H.U Dambiec Adrian uzupełnionej reklamacji” (§ 10 ust. 5 lit. h),* co – jako działanie niezgodne z § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie reklamacji usługi pocztowej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1468) – może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.).

W odpowiedzi na przedstawione zarzuty Strona w piśmie z dnia 6 stycznia 2015 r. wyraziła gotowość do zmiany dotychczasowego zachowania celem zapewnienia jego zgodności z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i wniosła o wydanie decyzji zobowiązującej na podstawie art. 28 powyższej ustawy. Następnie pismem z 3 lutego 2015 r. Przedsiębiorca doprecyzował złożony wniosek i dołączył projekt nowego *Regulaminu*, w którym miały zostać wyeliminowane naruszenia wskazane w sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania. Pismem z 30 listopada 2015 r. Strona poinformowała o zakończeniu współpracy z franczyzodawcą i o zaprzestaniu dalszego świadczenia usług przewozowych i pocztowych.

Prezes UOKiK zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Strona nie skorzystała z powyższego uprawnienia.

Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Prezes Urzędu ustalił, iż **Adrian Dambiec, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Konsultant PHU Dambiec Adrian**, jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej: NIP: **6262538815** , REGON: **932833773**.

Przedmiotem działalności prowadzonej przez Przedsiębiorcę jest m.in. świadczenie usług pocztowych i przewozowych na rzecz konsumentów. Przedsiębiorca jest uprawniony do wykonywania działalności pocztowej na podstawie wpisu do rejestru operatorów pocztowych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Podstawą świadczenia przez Przedsiębiorcę usług pocztowych jest *Regulamin*. Przedsiębiorca świadczył usługi w systemie franczyzowym, jako partner spółki X-Press Couriers Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej jako franczyzodawca). Z dniem 1 listopada 2015 r., [...] Strona zaprzestała świadczenia usług pocztowych i przewozowych.

Prezes UOKiK ustalił, iż we wzorcu tym Przedsiębiorca nie zawarł informacji dotyczących gwarantowanego terminu doręczenia, zasad przyznawania odszkodowań oraz wysokości odszkodowań z tytułu utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia przesyłki pocztowej bądź wykonania usługi z naruszeniem gwarantowanego terminu doręczenia.

Ponadto Prezes Urzędu ustalił, że Przedsiębiorca zawarł w *Regulaminie* postanowienia o treści:

- „*Konsultant PHU Adrian Dambiec odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi, chyba że niewykonanie lub nienależyte jej wykonanie: jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora, jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora*” (§ 9 ust. 5),
- „*Odpowiedzialność Konsultant PHU Adrian Dambiec nie obejmuje szkód z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi, polegającej na utracie korzyści (...) bez względu na to czy wartość przesyłki została zadeklarowana*” (§ 9 ust. 2),
- „*Konsultant P.H.U Dambiec Adrian ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą jedynie za rzeczywiste straty spowodowane utratą, ubytkiem lub uszkodzeniem przesyłki*” (§ 9 ust. 3),
- „*Jeżeli reklamacja nie spełnia wymogów (...) Konsultant P.H.U Dambiec Adrian (...) wzywa reklamującego do usunięcia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania (...). W przypadku uzupełnienia reklamacji za datę wniesienia reklamacji przyjmuje się datę otrzymania Konsultant P.H.U Dambiec Adrian uzupełnionej reklamacji*” (§ 10 ust. 5 lit. h).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W toku postępowania, w dniu 18 stycznia 2015 r., weszła w życie ustawa z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945). Jednakże z jej art. 3 wynika, że do spraw, w których postępowanie wszczęto przed dniem wejścia w życie tej ustawy (to jest przed dniem 18 stycznia 2015 r.), stosuje się przepisy dotychczasowe, o ile przepisy art. 4, art. 7, art. 10 i art. 11 nie stanowią inaczej. W tym stanie rzeczy, mając na uwadze, że postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte 31 października 2014 r., podstawę rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu stanowią przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją.

Zagrożenie interesu publicznoprawnego

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy okik jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło, pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub są klientami Przedsiębiorcy. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie okik.

Przesłanki stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy okik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przez które stosownie do definicji zawartej w art. 24 ust. 2 rozumie się godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie przedsiębiorcy.

Jednocześnie przepis ten zawiera przykładowe wyliczenie zachowań przedsiębiorców uważanych za naruszające zbiorowe interesy konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił stosowanie postanowień wzorów umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

Aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, konieczne jest łączne spełnienie następujących przesłanek:

- A) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy;
- B) działanie to jest bezprawne;

C) działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Przedsiębiorca

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z jej art. 4 pkt 1, pod pojęciem tym należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 584 z późn. zm.) oraz: a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej, b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 – na potrzeby przepisów dotyczących (...) praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów¹. Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy).

Adrian Dambiec prowadzi we własnym imieniu działalność gospodarczą pod firmą Konsultant PHU Dambiec Adrian we Wrocławiu. Nie ulega zatem wątpliwości, iż posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy okik. Oznacza to, że przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega on rygorom określonym w ustawie okik. Tym samym jego działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność

Bezprawność w rozumieniu przepisów z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa, ale także z zasadami współżycia społecznego bądź dobrymi obyczajami bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy zatem ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego czy dobrymi obyczajami.

Ad I sentencji decyzji

Stosownie do art. 21 ust. 2 Prawa pocztowego, operator pocztowy w regulaminie świadczenia usług pocztowych określa warunki wykonywania i korzystania z usług pocztowych, w szczególności:

¹ Trzeci człon definicji przedsiębiorcy zawartej w art. 4 pkt 1 [lit. c)] ustawy okik znajduje zastosowanie wyłącznie w postępowaniach w sprawach koncentracji.

- 1) katalog świadczonych usług pocztowych;
- 2) ogólne warunki świadczenia usług pocztowych;
- 3) zasady wykonywania usług pocztowych, w tym warunki przyjmowania i doręczania przesyłek pocztowych;
- 4) wykaz przedmiotów i substancji, które nie mogą stanowić zawartości przesyłki pocztowej;
- 5) informacje dotyczące gwarantowanej jakości usług pocztowych, w tym terminów ich realizacji, jeżeli operator pocztowy świadczy usługę z gwarantowanym terminem doręczenia;
- 6) okoliczności uznania usługi pocztowej za niewykonaną lub nienależycie wykonaną;
- 7) sposób postępowania w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi pocztowej;
- 8) terminy, po upływie których uważa się niedoręczoną przesyłkę pocztową za utraconą;
- 9) uprawnienia nadawcy lub adresata w przypadku utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia przesyłki pocztowej oraz niewykonania usługi pocztowej z zachowaniem gwarantowanej jakości;
- 10) zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji, w tym zasady przyznawania odszkodowań;
- 11) wysokość odszkodowań z tytułu utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia przesyłki pocztowej bądź wykonania usługi z naruszeniem gwarantowanego terminu doręczenia, jeżeli taki termin był przewidziany w regulaminie;
- 12) tryb i sposób wypłaty odszkodowań.

Z analizy treści *Regulaminu* wynika, iż Przedsiębiorca nie uczynił zadość wszystkim wymogom wynikającym z treści tego przepisu.

W *Regulaminie* nie zostały zawarte, wymagane przez art. 21 ust. 2 pkt 5 ww. ustawy, informacje dotyczące gwarantowanego terminu doręczenia przesyłki. Wskazać w tym miejscu należy, że stosownie do treści art. 3 pkt 19 c Prawa pocztowego, przesyłka kurierska jest przesyłką zapewniającą doręczenie przesyłki w gwarantowanym terminie określonym w regulaminie lub umowie. Przedsiębiorca nie zawarł w *Regulaminie* informacji o gwarantowanym terminie doręczenia. W treści § 7 ust. 1 *Regulaminu* wskazał jedynie, że „przesyłka (...) jest (...) dostarczona do Adresata w czasie i na zasadach zawartych w aktualnym w dniu zamówienia usługi cenniku”. Odesłanie do innego wzorca umownego, zdaniem Prezesa UOKiK, nie jest wystarczające dla uznania, że Przedsiębiorca uczynił zadość wymogom art. 21 ust. 2 pkt 5 Prawa pocztowego.

Regulamin nie określa także w sposób wyczerpujący, wymienionych w art. 21 ust. 2 pkt 10 i 11 Prawa pocztowego, zasad przyznawania odszkodowań i wysokości odszkodowań

z tytułu utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia przesyłki pocztowej bądź wykonania usługi z naruszeniem gwarantowanego terminu doręczenia.

Należy zauważyć, że stosowany przez Przedsiębiorcę *Regulamin* zawiera postanowienia, które odnoszą się do informacji wymaganych przez art. 21 ust. 2 pkt 10 i 11 Prawa pocztowego. Przykładowo:

- § 9 ust. 1 *Regulaminu* wskazuje, że „*Konsultant P.H.U Dambiec Adrian odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi (...) zgodnie z ogólnie obowiązującymi w tym zakresie przepisami kodeksu cywilnego, prawa pocztowego, prawa przewozowego*”;
- § 9 ust. 7a stanowi, iż: „*Jeżeli Konsultant P.H.U Dambiec Adrian świadczy Usługi, do których znajduje zastosowanie Prawo Pocztove wówczas ponosi odpowiedzialność wobec takiego nadawcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie takich Usług zgodnie i w granicach określonych w Prawie Pocztowym*”;
- § 9a ust. 1 przytacza treść art. 88 ust. 4 Prawa pocztowego, określającego wysokość odszkodowań za utratę, ubytek lub uszkodzenie poszczególnych rodzajów przesyłek bądź wykonanie usługi z naruszeniem gwarantowanego terminu doręczenia.

Przedsiębiorca w treści *Regulaminu* odwołał się zatem do ogólnie obowiązujących w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.; dalej: k.c.), Prawa pocztowego i ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1173 ze zm.). Zamieścił także informację, że za usługi, do których znajduje zastosowanie Prawo pocztowe, ponosi odpowiedzialność zgodnie i w granicach określonych w tej ustawie oraz wskazał przewidziane w tej ustawie wysokości odszkodowań za utratę, ubytek lub uszkodzenie poszczególnych rodzajów przesyłek bądź wykonanie usługi z naruszeniem gwarantowanego terminu doręczenia.

Przedsiębiorca nie wskazał jednak, że w pewnych sytuacjach wymienione wysokości odszkodowań nie znajdują zastosowania, nie określił tych sytuacji i nie podał wysokości odszkodowań należnych w tych sytuacjach. Innymi słowy, Przedsiębiorca pominął w treści *Regulaminu* informację, że w przypadku, gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora lub jest wynikiem jego rażącego niedbalstwa, ponosi on odpowiedzialność nie według reguł Prawa pocztowego, ale według przepisów k.c., tj. na zasadzie winy i do pełnej wysokości szkody.

Powyższe wynika z treści art. 87 ust. 5 Prawa pocztowego, stosownie do którego operator pocztowy odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej w zakresie określonym ustawą, chyba że niewykonanie lub nienależyte jej wykonanie jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora lub jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora. We wskazanych przypadkach operator pocztowy ponosi odpowiedzialność według przepisów k.c. Przepis art. 87 ust. 1 Prawa pocztowego stanowi bowiem, że do odpowiedzialności operatorów pocztowych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej stosuje się k.c., jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Zatem dopełnienie obowiązku wynikającego z art. 21 ust. 2 pkt 10 i 11 Prawa pocztowego wymaga określenia w *Regulaminie* nie tylko granic odpowiedzialności wynikających z art. 88 ust. 4 Prawa pocztowego, ale także wskazania wymienionych w art. 87 ust. 5 Prawa pocztowego sytuacji, w których operator ponosi pełną odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej (tj. niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej będące następstwem czynu niedozwolonego, winy umyślnej operatora lub jego rażącego niedbalstwa).

Dostosowanie *Regulaminu* do wymogu art. 21 ust. 2 pkt 10 Prawa pocztowego wymaga również wskazania w nim, określonych w art. 87 ust. 3 Prawa pocztowego, przesłanek zwalniających Przedsiębiorcę z ponoszonej na podstawie reguł Prawa pocztowego odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej.

Przepis art. 21 ust. 2 Prawa pocztowego ma zagwarantować odbiorcom usług pocztowych łatwy dostęp do wszystkich niezbędnych informacji o ich prawach i obowiązkach związanych z zawartą umową. Dlatego zamieszczenie takich informacji w regulaminie świadczenia usług pocztowych nie może odbywać się przez odesłanie do norm Prawa pocztowego. Ustawodawca wskazał pewne elementy regulaminu jako obligatoryjne w tym celu, aby były one w nim zapisane wprost, bez konieczności ich poszukiwania w przepisach. Przeciwnie założenie niweczyłoby sens obowiązku wynikającego z art. 21 ust. 2 Prawa pocztowego.

Z uwagi na powyższe, należało uznać, że działanie Przedsiębiorcy zarzucone w pkt I sentencji decyzji stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Ad II sentencji decyzji

Zgodnie z art. 87 ust. 5 Prawa pocztowego, operator pocztowy odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej w zakresie określonym ustawą, chyba że niewykonanie lub nienależyte jej wykonanie jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora lub jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora. We wskazanych przypadkach przewidziane Prawem pocztowym ograniczenia wysokości odszkodowania nie znajdują zastosowania, a operator pocztowy ponosi odpowiedzialność w pełnej wysokości, według przepisów k.c. Przepis art. 87 ust. 1 Prawa pocztowego stanowi bowiem, że jeżeli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej, do odpowiedzialności operatorów pocztowych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej stosuje się k.c.

Postanowienie § 9 ust. 5 *Regulaminu* stanowi natomiast, że „*Konsultant PHU Adrian Dambiec odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi, chyba że niewykonanie lub nienależyte jej wykonanie: jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora, jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora*”. Postanowienie to ma odmienną treść od przytoczonego powyżej przepisu art. 87 ust. 5 Prawa pocztowego. O ile bowiem przepis ustawy wskazuje, że w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi pocztowej w następstwie czynu niedozwolonego, z winy umyślnej operatora lub w wyniku jego rażącego niedbalstwa, operator pocztowy ponosi

odpowiedzialność według zasad k.c. (czyli odpowiada w pełnej wysokości, a nie w granicach określonych Prawem pocztowym), o tyle postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę nie tylko nie zastrza odpowiedzialności ponoszonej przez operatora w takich sytuacjach do pełnej wysokości szkody, ale tę odpowiedzialność całkowicie wyłącza. Przedmiotowe postanowienie przewiduje bowiem, że operator odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi, chyba że wystąpi jedna z ww. okoliczności. Należy to odczytywać w ten sposób, że operator nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi pocztowej jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora lub jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora. Postanowienie to może być zatem niezgodne z przywoływanym przepisem Prawa pocztowego.

Z uwagi na powyższe, należało uznać, że działanie Przedsiębiorcy zarzucone w pkt II sentencji decyzji stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Ad III sentencji decyzji

Jak wskazano w odniesieniu do zarzutu 1 i 2, stosownie do treści art. 87 ust. 5 w zw. z art. 87 ust. 1 Prawa pocztowego, w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi pocztowej w następstwie czynu niedozwolonego, z winy umyślnej operatora lub w wyniku jego rażącego niedbalstwa, operator pocztowy ponosi odpowiedzialność według zasad k.c. Nie znajdują wówczas zastosowania wysokości odszkodowań określone w art. 88 ust. 4 Prawa pocztowego, ale przepis art. 361 § 2 k.c., który stanowi, że naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Tymczasem Przedsiębiorca w § 9 ust. 2 *Regulaminu* wskazał, że „*Odpowiedzialność Konsultant PHU Adrian Dambiec nie obejmuje szkód z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi, polegającej na utracie korzyści (...) bez względu na to czy wartość przesyłki została zadeklarowana*”. Natomiast § 9 ust. 3 *Regulaminu* stanowi, że „*Konsultant P.H.U Dambiec Adrian ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą jedynie za rzeczywiste straty spowodowane utratą, ubytkiem lub uszkodzeniem przesyłki*”.

Wskazane postanowienia modyfikują zakres odpowiedzialności Przedsiębiorcy ponoszonej na podstawie k.c., wyłączając z zakresu tej odpowiedzialności szkody polegające na utracie korzyści (*lucrum cessans*). Zmiana ta w istotny sposób pogarsza sytuację konsumentów dochodzących od Przedsiębiorcy roszczeń na podstawie k.c.

Wyznaczone przez Przedsiębiorcę granice odpowiedzialności odszkodowawczej dotyczą przypadków, gdy szkoda jest następstwem okoliczności przez niego zawinionych. Powyższe tym bardziej podkreśla bezprawny charakter stosowanych przez Przedsiębiorcę postanowień. W sytuacji, gdy niewykonanie lub nienależyte wykonania zobowiązania jest następstwem czynu niedozwolonego, nastąpiło z winy umyślnej operatora lub jest wynikiem rażącego niedbalstwa operatora, nie jest bowiem dopuszczalne *ex ante* ograniczanie wysokości odszkodowań przysługujących nadawcy lub adresatowi przesyłki. Operator ponosi wówczas odpowiedzialność do pełnej wysokości szkody, co obejmuje także utracone korzyści uprawnionego.

W związku tym, że kwestionowane postanowienia naruszają bezwzględnie wiążące normy prawne, uzasadnione jest stwierdzenie, że wykorzystywanie przez Przedsiębiorcę ww. postanowień *Regulaminu* stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Ad IV sentencji decyzji

Stosownie do treści § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie reklamacji usługi pocztowej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1468; dalej: rozporządzenie reklamacyjne), w przypadku wniesienia reklamacji niespełniającej wszystkich wymogów formalnych operator pocztowy może wezwać reklamującego do uzupełnienia braków formalnych reklamacji w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, wskazując zakres tego uzupełnienia. Przepis § 4 ust. 2 rozporządzenia reklamacyjnego stanowi zaś, że ww. terminu 7 dni nie wlicza się do terminu rozpatrzenia reklamacji, który stosownie do § 9 ust. 1 rozporządzenia reklamacyjnego wynosi 30 dni od dnia otrzymania reklamacji.

Tymczasem Przedsiębiorca w *Regulaminie* posługuje się postanowieniem o treści: „Jeżeli reklamacja nie spełnia wymogów (...) Konsultant P.H.U Dambiec Adrian (...) wzywa reklamującego do usunięcia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania (...). W przypadku uzupełnienia reklamacji za datę wniesienia reklamacji przyjmuje się datę otrzymania Konsultant P.H.U Dambiec Adrian uzupełnionej reklamacji” (§ 10 ust. 5 lit. h).

W opinii Prezesa Urzędu, przedmiotowe postanowienie *Regulaminu* może pozostawać w sprzeczności z treścią rozporządzenia reklamacyjnego. Postanowienie to uprawnia Przedsiębiorcę do przyjmowania, w przypadku, gdy Przedsiębiorca wezwie reklamującego do uzupełnienia braków reklamacji, innej daty wniesienia reklamacji, niż zostało przewidziane w rozporządzeniu reklamacyjnym.

Należy podkreślić, że przyjęcie jako daty wniesienia reklamacji daty otrzymania przez Przedsiębiorcę uzupełnionej reklamacji nie jest równoznaczne z przewidzianym w § 4 ust. 2 rozporządzenia reklamacyjnego niewliczaniem terminu usuwania braków formalnych reklamacji do terminu rozpatrzenia reklamacji. Przepisy rozporządzenia reklamacyjnego nie wskazują, w jakim terminie po otrzymaniu reklamacji operator pocztowy jest zobowiązany wezwać reklamującego do usunięcia braków formalnych. Jeżeli operator nie uczyni tego niezwłocznie, to – stosownie do reguł przewidzianych w *Regulaminie* – nastąpi znaczne opóźnienie rozpatrzenia reklamacji w stosunku do terminu przewidzianego w rozporządzeniu reklamacyjnym. Istnieje również ryzyko, że przyjęcie za datę wniesienia reklamacji daty otrzymania przez Przedsiębiorcę uzupełnionej reklamacji spowoduje uznanie przez Przedsiębiorcę, że reklamacja została wniesiona po terminie, co w konsekwencji może skutkować jej (niezasadnym) nierozpatrzeniem.

Z uwagi na powyższe, należało uznać, że działanie Przedsiębiorcy zarzucone w pkt IV sentencji decyzji stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

Dla stwierdzenia przez Prezesa UOKiK stosowania praktyki określonej w art. 24 ust. 2 ustawy okoliczności niezbędne jest wykazanie, że kwestionowane działania przedsiębiorcy godzą w zbiorowy interes konsumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie objaśnia znaczenia pojęć „godzenia w interesy konsumentów” oraz „zbiorowego interesu konsumentów”, wskazując jedynie w art. 24 ust. 3, iż nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Nie ulega jednak wątpliwości, że działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów wtedy, gdy wywołuje negatywne skutki w sferze ich praw i obowiązków. Natomiast przez interes zbiorowy należy rozumieć interes dotyczący konsumentów jako określonej zbiorowości. Stąd konkluzja, iż naruszenie zbiorowego interesu konsumentów ma miejsce wówczas, gdy negatywnymi skutkami działań przedsiębiorcy dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, mających status konsumentów. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów oznacza zatem narażenie na uszczerbek interesów znacznej grupy lub wszystkich konsumentów, poprzez stosowaną przez przedsiębiorcę praktykę, obejmującą tak działania, jak i zaniechania. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na dokonaniu ich naruszenia, jak i na jedynie stworzeniu dla nich zagrożenia.

Kwestionowane w niniejszym postępowaniu działania Przedsiębiorcy dotyczyły konsumentów, co znajduje potwierdzenie między innymi w złożonym przez niego oświadczeniu. Strona świadczyła usługi zarówno na rzecz profesjonalistów, jak i konsumentów. Na skutek zamieszczenia przez Przedsiębiorcę w „Regulaminie” postanowień wskazanych w sentencji decyzji doszło do naruszenia uprawnień konsumentów poprzez ukształtowanie odpowiedzialności z tytułu niewykonania i nienależytego wykonania zobowiązania operatora pocztowego oraz procedury reklamacyjnej w sposób mniej korzystny, niż przewidują to przepisy prawa, oraz pozbawienie ich prawa do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

W świetle przedstawionych powyżej okoliczności nie ulega wątpliwości, iż działania podejmowane przez Przedsiębiorcę były dla konsumentów niekorzystne i godziły w ich interesy, w szczególności te o charakterze ekonomicznym.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie ulega również wątpliwości, iż interesy konsumentów, w które – jak zostało wykazane powyżej – godziły kwestionowane działania Przedsiębiorcy, miały charakter zbiorowy. Praktyki stosowane przez Przedsiębiorcę skierowane były bowiem do nieokreślonego kręgu konsumentów, których nie sposób jednoznacznie zidentyfikować. Działanie Przedsiębiorcy wymierzone było bowiem we wszystkich konsumentów, z którymi Przedsiębiorca zawarł umowy na podstawie „Regulaminu” zawierającego wskazane w pkt. I-IV sentencji decyzji naruszenia, jak również w jego potencjalnych klientów, będących konsumentami.

Wykazanie, iż działania Przedsiębiorcy mają charakter bezprawny i naruszają zbiorowy interes konsumentów, przesądza, iż działania te mają charakter praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Zaniechanie stosowania praktyk

W toku prowadzonego postępowania administracyjnego, w dniu 1 listopada 2015 r. Przedsiębiorca zaprzestał wykonywania działalności pocztowej z powodu zakończenia współpracy z franczyzodawcą.

Uwzględniając tę okoliczność, Prezes UOKiK przyjął, że zarzucane Przedsiębiorcy praktyki zostały zaniechane z dniem 1 listopada 2015 r.

Wobec powyższego zasadnym było zastosowanie rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 27 ustawy okik. Stosownie do uregulowań zawartych w art. 27 ww. ustawy, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzeniu zaniechania jej stosowania. Decyzja, o której mowa w art. 27 ustawy okik, wydawana jest w przypadku, gdy zachowanie przedsiębiorcy nie narusza już w dacie orzekania przepisu art. 24 ww. ustawy.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy okik należało uznać, że działania Przedsiębiorcy stanowią praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, oraz stwierdzić zaniechanie ich stosowania z dniem 1 listopada 2015 r.

Wobec złożonego przez Przedsiębiorcę wniosku o wydanie decyzji w oparciu o art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zwrócić należy uwagę na treść tego przepisu, zgodnie z którym, przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie przepisu art. 24 ww. ustawy, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zakończenia naruszenia lub usunięcia jego skutków, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, zobowiązać przedsiębiorcę do wykonania tego zobowiązania. Zaznaczyć należy, iż zgodnie z brzmieniem art. 28 ust. 1 ustawy złożenie przez przedsiębiorcę zobowiązania stwarza po stronie Prezesa UOKiK jedynie możliwość, a nie obowiązek przyjęcia takiego zobowiązania i wydania decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 ww. ustawy.

Przedsiębiorca od 1 listopada 2015 r. zaprzestał prowadzenia działalności w zakresie świadczenia usług pocztowych i przewozowych. Nie zawiera zatem umów z konsumentami ani nie stosuje *Regulaminu* zawierającego kwestionowane postanowienia. Z tego względu Prezes Urzędu uznał, iż w niniejszej sprawie przyjęcie złożonego przez Przedsiębiorcę zobowiązania byłoby bezcelowe.

Mając na uwadze, że zostały spełnione wszystkie przesłanki pozwalające uznać zachowanie Przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, orzeczono jak w punktach I-IV sentencji decyzji.

Ad V sentencji niniejszej decyzji

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

W myśl art. 77 ww. ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes UOKiK stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes UOKiK w pkt. I-IV sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Wobec powyższego zaistniały przesłanki do nałożenia na Przedsiębiorcę obowiązku zwrotu kosztów postępowania.

Art. 263 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.; dalej: k.p.a.) stanowi, że do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych.

Stosownie do art. 264 § 1 k.p.a. jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustala w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z wysyłką korespondencji, które wynoszą 30,50 zł (słownie: trzydzieści złotych i pięćdziesiąt groszy).

Mając powyższe uwagi, orzeczono jak w punkcie V sentencji decyzji.

Pouczenia

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 11 ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego i art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.; dalej: k.p.c.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie.

Na postanowienie rozstrzygające o kosztach, zawarte w punkcie V sentencji niniejszej decyzji, na podstawie art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479³² § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz w związku z art. 11 ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, w przypadku zaskarżenia jedynie rozstrzygnięcia o kosztach.

Koszty niniejszego postępowania określone w pkt V sentencji niniejszej decyzji Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji, na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie nr:

NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Dyrektor Delegatury UOKiK w Warszawie

Dorota Grudzień-Barbachowska

/podpis/